

dette Fæstningsbhggert og de mærkelige Ting, som Krigsministeren foretager sig, saa sig hans Udsendinge: Der er Benge nok i Kassen, det er et rigt Land, vi kunne sagtens. Men hvad skulle vi saa med nye Skatter, saalænge vi have nok i de gamle Skatter? Saalænge der er en nogenlunde stor Beholdning i Statskassen, forekommer det mig — for at bruge et Udtryk af den ærede Finansminister — at saa er det fra et Finansstandpunkt irrationelt at komme med nye Skatter, det bliver først rationelt, naar der er Trang dertil. Saalænge der er Benge i Kassen, saalænge de bestaaende Indtægter flyde regelmæssig og rigelig ind for Ar, saa siger jeg, at det er uforstandigt at komme med nye Skatter. Der maa altsaa særlige Motiver til, for at man skal indlade sig paa den Art Vidtløftigheder, som Finansministeren og hans Forbundsfæller have haft at strides med i den senere Tid, og dem have de haft adskillige af. Det første Motiv, vi i Rigsdagssamlingen fik til en Ølstat, var den store Socialreform ved Sukker, Havelodder og Konserver (Afbrudelse) — jeg tør ikke sige Sultetøj, visse Folk taale det ikke, de mene, at det er spottende, naar der tales om Sultetøjet, jeg indskrænker mig da til at nævne det officielle Ord, Konserver — altsaa det oprindelige Motiv i Rigsdagssamlingen til at indlade sig paa en Ølstat var hele Sukkerpolitikken, Havelodpolitikken, og hvad dertil hører. Smidtidigt synes de Motiver at være forsvundne, i hvert Fald ere de indskrænkede i meget høj Grad. Det synes, at det ærede Medlem fra Stege med sine sociale Reformers ligesom den ærede Finansminister med sin Ølstat efterhaanden ere komne ind paa noget andet, end de begyndte med; af den store Betsignelse, vi havde ventet af en Ølstat, bliver der kun grumme lidt tilbage; den Betsignelse, vi tidligere ventede af at saa Sukkeret billigere, er reduceret til en Toldnedsættelse paa, jeg tror, 6 Ore pr. Pfd., det tror jeg ikke er noget, som vil fremme Betsignelse og Velstand her i Landet. Det andet Punkt, at Vds skulle blive billigere i Fattigmands Hus ved Nedsættelse af Petroleumstold, indskrænker sig til 3—4 Ø. pr. Pot, som Folk bruger i 12—14 Dage! At vi skulle saa billige Risengryn — de ere jo saa nærende for Smaafolk her i Landet — i Stedet for Byggryn, som vi have brugt i flere Hundrede Ar, blev heller ikke til noget. Om vi ellers saa noget af den Art, maa Fremtiden vise; men i hvert Fald det Motiv med de store sociale Reformers, som det ærede Medlem fra Stege talte om i Efteraaret, til at modtage en saa slet Stat

som denne, er nu saa indtørret og skrumpet saaledes ind, at man slet ikke kan tale derom, uden at Folk trække paa Smilebaandet af de sociale Reformherligheder, som kunde komme deraf.

Saa var der et andet Motiv, et ekstra godt Motiv, som ogsaa det ærede Medlem fra Stege slog paa i Efteraaret, nemlig den Historie, at Sukker og Øl skulle være Løstestang for en Toldreform; nu har der i 20 Ar været Tale om en Toldreform, uden at det er blevet til noget; men saa kommer der en Mand med Sener i Armen til at sætte Løstestangen under de tunge Byrder, han skulle nok løfte dem. Jeg kunde have lyst til at fremsætte et Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Stege, hvis han overhovedet, om jeg saa maa sige, nedværdiger sig til Forhandling med os. Jeg vil gøre den Sidebemærkning, at jeg har nok lagt Mærke til, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller ikke holde af at være til Stege, naar vi tale, jeg lagde Mærke til, at da det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds talte, var Salen temist ren for hans Meningsfæller paa ham selv nær. Jeg forstaar godt, at de ærede Medlemmer ere særdige, og hvad skulle de saa forhandle med os om? Det var altsaa denne Løstestang. Hvis det ærede Medlem for Stege overhovedet vil svare paa et bestemt Spørgsmaal, vil jeg spørge ham: Hvad er der blevet af denne Løstestang? Hvad skal denne Løstestang nu bruges til? Den skulle ikke bruges til en Toldreform, hørte vi. Det ærede Medlem vilde ved Hjælp af dette Sukker- og Ølvæsen løfte os en Toldreform igennem. Men nu hørte vi af den højtærede Finansminister, hvorledes det gik dermed. Her ovenover sagde Finansministeren forleden Dag noget om, at nu kunde vi skyde en hvid Pind efter en Toldreform i en lang Arrække. Jeg tror ikke, jeg misforstod det. Men saa veed jeg ikke, hvad man skal bruge denne Løstestang til, naar det, som skal løstes, er borte, blevet væk. Der er nu ikke mere Tale om Toldreform; i ethvert Tilfælde gaa Udtalelserne fra kyndig Side ud fra, at det skulle vi ikke vente os noget af. Der eksisterer altsaa ikke noget Motiv til, at vi skulle paalægge en saadan Ølstat; jeg veed ikke, hvad det skulle hjælpe, Toldreformen er jo forduftet. Der er ikke noget, som hedder Toldreform, i ethvert Tilfælde ikke i den nuværende Regerings Levetid, saalænge den ærede Minister og det ærede Medlem fra Stege regere Landet for os.

Der er endelig et Motiv, som vi navn-